

Eva Ingemarsson Dansproduktion

Januari 2013

SPEGELN – en trilogi. Produktionsperiod 2013-2017.

Om speglingar, reflektioner och förvrängningar. Inspirerat av Tarkovskijs film Spegeln, Judith Butlers, Querfeminism och J Lacans Spegelstadiet. Jacques Lacan framför olika tankar om hur människan reagerar på spegeln och hur hon kan tänka om och uppfatta sin egen kropp i förhållande till sitt eget jag och hur denna uppfattning påverkar och formar den mentala inre bilden och den bild som reflekteras tillbaka.

Det sceniska rummet består av faktiska speglar, projektioner, svävande objekt med olika genomsläpplighet och former. Med hjälp av olika ytor blottläggs en inre värld av olika gestalter.

Åskådaren förflyttar sig mellan olika rum, iakttar och blir medskapare till reflektioner och möten som sker mellan dansarna och deras gestalter. Det skapas kommunikation mellan ord som berättas och det visuella som gestaltas.

Berättelser, självbilder, fallbeskrivningar och avbilder

SPEGELN som kommer att behandla människans spegelbild, hennes inre och yttre reflektioner och de förvrängningar som återkastas genom spegeln kommer att beröra frågor som;

Hur skapas strukturer och kommunicerande kopplingar mellan våra yttre och inre världar?

Hur förhåller vi oss till att vara både objekt och subjekt?

Hur påverkas vi av speglingen av oss själva, av vårt upplevda jag och kroppen sedd utifrån?

Hur upplever vi vår sårbarhet i att "vara kropp"?

Hur är det att skapa och omskapa identitet och kön?

Vi påverkas av bilden av oss själva på ett unikt och eget sätt. Vi kan använda oss av bilden för att få olika slags bekräftelser på att vi finns till. Ett utforskande av den kroppsliga identiteten, både den upplevda kroppen och kroppen sedd utifrån kan väcka många intressanta reflektioner och nya frågor kring hur vi förhåller oss till oss själva som enskilda individer och vår samverkan med andra.

Att dekonstruera en bild

En dekonstruktion av kuberna från Tesoro då delarna plockas isär, blir skärvor och delar av den sammanhållande helheten.

Inom konsten blev kubismen ett sätt att efter centralperspektivet visa på en verklighet som kan ses från olika perspektiv. En dekonstruerad bild av verkligheten som med hjälp av betraktarens blick och eget arbete måste sättas ihop igen. De olika speglade bitarna visar på en annan bild av verkligheten (kanske blir den då mer objektiv?)

Jag söker rumsliga former som kan bli ett uttryck för tid och olika mentala dimensioner. Att se dansaren möta bilden av sig själv i form av ett jättestort ansikte eller hela kroppen, projicerad direkt på den egna kroppen, ger associationer till avbild, spegelbild, skuggbild m.m. Att framkalla eller suddas ut sig själv ställer frågor om identitet, existens och varande, om nutid och dåtid. Jag tror ett utforskande av den kroppsliga identiteten, både den upplevda kroppen och kroppen sedd utifrån kan väcka många intressanta reflektioner och nya frågor kring hur vi förhåller oss till oss själva som enskilda individer och vår samverkan med andra.